

DE CHOCOLADEWINKEL VAN VERLOREN LIEFDES

KIM YE-EUN

De
CHOCOLADEWINKEL
van
VERLOREN LIEFDES

Wereldbibliotheek

Oorspronkelijke titel *Susanghan chokollit gage*

© 2022 Kim Ye-eun

© 2024 Nederlandse vertaling Tijmen Kivit / Nuanxed /

Wereldbibliotheek

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Omslagontwerp Villa Grafica

NUR 302

ISBN 9789028453791

www.wereldbibliotheek.nl

Wereldbibliotheek maakt deel uit van Park Uitgevers

1

**MIJN
ONUITSPREKELIJKE
LIEFDE**

Op een bord staat 'Stille Liefde en Chocola'. Het uithangbord in een nauwe straat in het centrum van Seoul zwaait uitnodigend heen en weer in de wind, alsof het voorbijgangers wil wenken om binnen te komen.

De winkel vult de steeg met de zoete geur van chocola en met muziek. Het is jazz- of swingmuziek, countryliedjes en af en toe een nummer van bijvoorbeeld *C'est si bon*, een groep uit de jaren zeventig en tachtig.

De winkel zelf lijkt vanbuiten op een oude hanok, een traditioneel Koreaans huis, maar als je er naar binnen gluurt, zie je een theesalon in Engelse stijl, met antieke voorwerpen die doen denken aan Hongkong. Het is helemaal naar mijn eigen stijl ingericht: op het eerste gezicht een allegaartje van spullen, maar toch harmonieus. Zoals chocola overal goed bij smaakt, ziet deze winkel er goed uit met al mijn favoriete spulletjes erin.

Sommige klanten komen naar mijn chocoladewinkel met een verhaal, zoals: 'Ik ben verliefd', of: 'Ik vind hem leuk, maar wat moet ik doen?'

Ieder verhaal eindigt met een chocolaatje van mij bij wijze

van bemoedigend schouderklopje. Terwijl dat in hun mond smelt, zeggen ze dan bijvoorbeeld: ‘Dank je wel. Nu durf ik mijn stille verliefdheid wel op te biechten.’

Klanten die over hun stille onbeantwoorde liefde komen praten, keren inderdaad dikwijls terug met een geliefde of ze vinden de moed om hun hopeloze liefde te beëindigen en de draad van hun leven weer op te pakken.

Dingdong.

Tegelijk met een windvlaag, waardoor de deur sneller dan normaal opengaat, verwelkomt de deurbel de eerste gast van vandaag.

‘Kom binnen.’

Aandachtig bestudeert de klant het informatieblad dat bij de ingang ligt. Ze is hier dus voor het eerst.

Professioneel adviescentrum Stille Liefde en Chocola

Heb jij ooit iemand verteld over je geheime liefde?

Heb jij ooit ervaren dat liefde zoet is,

maar soms ook bitter?

Vertel me het verhaal dat je benauwt en kwijt wilt.

Dit is de plek voor hen die liefhebben.

Laat ons je hart doen smelten met chocola.

We vieren je liefde, helen je hart

en geven je toepasselijke chocola mee

als extraatje.

‘Maar hoe smelt je... een gebróken hart?’

Als ik de zachte stem van de gast hoor, reageer ik zonder blikken of blozen op de door mij opgevangen woorden: ‘Lijd jij aan een gebroken hart?’

Ze voelt zich duidelijk betrappt en bloost.

‘Sorry? Ja, dat klopt...’

‘Wil je erover praten?’

Ik zie haar denken: *nou, vooruit... dan 's ochtends meteen maar aan de chocola!*

‘Loop maar met me mee, als je wilt.’

Ik ga haar voor naar de ruimte die dienstdoet als adviescentrum. Ik wijs haar op een van de twee stijlvolle stoelen die ik in een antiekzaak op de kop heb getikt, en vraag de klant te gaan zitten.

‘Je specialisatie is chocola, dus waarom geef je dan advies over liefde?’ valt ze met de deur in huis zodra ze heeft plaatsgenomen.

De frisse geur van het parfum dat ze draagt, vult het kamertje. Scherpzinnige vraag!

‘Ik wilde graag liefdesverhalen horen. Niet willekeurig welke, maar verhalen die een gat in de kennis over liefde vullen. Onbeantwoorde liefde komt normaal gesproken niet aan de orde als je je verdiept in liefdesverhalen. Hoe dat komt? Mensen met een onbeantwoorde liefde lijden vaak in stilte, aan iets wat je in je eentje ervaart. Ik wil hun vertellen dat ze zich niet alleen hoeven te voelen. Ik wil ze troosten. En daarom wil ik hun verhaal aanhoren. Alleen erover praten, ook al doe je dat tegen een volstrekt onbekende, verzacht vaak het lijden al.’

De vrouw knikt begrijpend. Dan begint ze te vertellen.

‘Dit is de eerste keer dat ik iemand vertel over mijn verliefdheid, dus...’ Terwijl ik twee kopjes koffie inschenk, zeg ik bemoedigend: ‘Dat maakt niet uit. Door je open te stellen komt de emotie naar boven. Je herinnert je die momenten die je fijn vond. Je hart luchten is *de* manier om je gevoelens één voor

één helder te krijgen. Eigenlijk net zoiets als chocolaatjes één voor één op je tong laten smelten.’

De vrouw ontspant en glimlacht. Het ijs lijkt gebroken.

‘Hoe heet je?’ vraag ik.

‘O, mijn naam is Seohyun Song.’

‘Hoe lang heb je al een onbeantwoorde liefde?’

‘Zeventien maanden, drie weken en vier dagen.’

‘Anderhalf jaar? Och, lieverd. Heb je al iemand in vertrouwen genomen over je verliefdheid?’

‘Eh... nee.’

‘Mag ik vragen waarom niet? Was dat niet frustrerend voor je?’

Ik ben altijd dankbaar als iemand me zijn of haar gevoelens vertelt, want ik realiseer me terdege hoe moeilijk het is om emoties te delen met iemand die je voor het eerst ziet. Daarom blijf ik me altijd afvragen hoe ik klanten op hun gemak kan stellen. Ik betuigel mijn nieuwsgierigheid, want ik wil eerst hun vertrouwen winnen.

‘Ja, dat was het, maar ik had het gevoel dat ik mijn gevoelens niet kón uiten. Alsof de woorden waarmee ik ze lucht zou geven, mijn liefde verdunnen. Ik ben zo bang dat mijn intense liefde overkomt als een voorbijgaande vlaag... als een vluchtige kalverliefde of zo. Want dat is het niet. Alleen ik weet hoeveel ik van de persoon in kwestie hou.’

‘Als ik je zo beluister, Seohyun, denk ik dat dat inderdaad het geval is. Weet je zeker dat ik vandaag het verhaal mag aanhoren dat je nog aan niemand hebt verteld?’

‘Ja!’

Ze lijkt de schaamte voorbij en ik zie vastbeslotenheid in haar ogen.

‘Hoe ben je verliefd geworden?’

‘O, dat is eigenlijk best gênant. Wanneer was het ook alweer? Tijdens het tweede jaar aan de universiteit. Het was een ouderejaars, die na zijn militaire dienst zijn studie weer oppakte. Hij begon in mijn jaar. Het was gewoon liefde op het eerste gezicht. Van nature voel ik me snel aangetrokken tot mensen. De maagdelijke sfeer als je iemand voor het eerst ziet, je eerste indruk van die persoon... Alles klopte gevoelsmatig. Afijn, zo begon het.’

‘Liefde op de campus. Wat leuk!’

‘Wat? Nou nee, niet echt!’

De vrouw verbijt haar tranen en vervolgt haar verhaal.

‘We volgden niet dezelfde opleidingsrichting, maar we zaten wel bij dezelfde vereniging en zagen elkaar veel. Het was een persvereniging. Ik studeer journalistiek. Dus nogal logisch dat ik erbij zat. Maar hij studeert informatica. Daarom vroeg ik hem op een keer: “Waarom ben jij eigenlijk lid geworden van een persvereniging?”

“Ik vind het gewoon leuk om verslaggeving te doen,” antwoordde hij. “Altijd maar dat onpersoonlijke gedoe met computers. Ik vind het leuk om mensen van vlees en bloed te interviewen en naar hun verhalen te luisteren.” Dat is wat hij me vertelde. Hij is ook goed, hoor. En hij is ontzettend beleefd bij het interviewen van oudere mensen. Dat vind ik cool. Sterker nog, ouderen vinden alleen hem leuk en ontwijken vaak andere studenten. Ze willen hem en geven hem ook geld en eten. Maar het geld wil hij nooit van ze aannemen.’

Het meisje lijkt zichzelf plots te betrappen op het enthousiasme waarmee ze over haar geliefde praat. Ze vraagt zich zichtbaar af of ze niet te hard van stapel loopt, en bindt enigszins in.

‘Op een dag waren we samen op persreis. We deden verslag in een boomgaard. Zodra ik hem zag, wees hij op de schoenen die ik droeg en begon een gesprek: “Jij en ik dragen vandaag dezelfde schoenen. De anderen denken vast dat we ze samen hebben gekocht.”

Hoezo, dezelfde schoenen? dacht ik. *Ze zijn gewoon zwart, net zoals alle andere schoenen die je op de campus ziet.* Hij praatte over schoenen die er altijd hetzelfde uitzien en die iedereen draagt, en dan denk je al gauw bij jezelf: *wat wil hij van me? Waarom zegt hij zo iets? Hij vindt mij niet eens leuk.* Ik was blij, hoor, maar ook een beetje verlegen met de situatie. Kortom, ik voelde me ongemakkelijk en toch blij.

“Zullen we dan maar een foto maken, als herinnering?” opperde ik.

Ik glimlachte alsof mijn vraag de gewoonste zaak van de wereld was. Het was tenslotte de enige mogelijkheid om een eerste foto met alleen hem en mij erop te maken. Dat heb ik goed gedaan, toch?

Ze vraagt het met gepaste trots, maar wacht niet op mijn antwoord.

‘Hij zei: “Ja, laten we dat doen!”

En ik riep mijn beste vriendin: “Eun-ah, zet ons op de foto!”

“Hier? In de boomgaard?”

“Ja, waarom niet? Het is maar voor de gein, een herinnering!”

“Nou, goed dan.”

Daarna laadden we onze spullen in de auto, want we waren klaar met onze reportage. We kletsten op de terugrit over van alles en nog wat en stopten bij een café, omdat ik naar de wc moest. Toen ik terugkwam en op het terras naast Eun-ah ging

zitten, kwam die jongen naar me toe en vroeg: “Waar was je? Ik heb me gek gezocht!”

Die dag had ik voor het eerst het gevoel dat mijn hart zou ontploffen van opwinding. Ik voelde me knalrood worden. Het was maar goed dat het al een beetje schemerde, anders had iedereen het gezien!

Zelfs als ze naar de wc was, viel haar afwezigheid die knaap dus op.

‘Heb je ooit overwogen om hem je verliefdheid te bekennen?’

‘Nee. Na een relatie van vijf jaar was het uitgegaan met zijn vriendin. Ze had zelfs op hem gewacht toen hij het leger in moest. Hij zei dat hij enorm veel van haar hield. Ze waren al verliefd sinds de middelbare school. Dat is nogal wat. En hij zei dat ze heel mooi is.

Het kan dus wel zijn dat de relatie achter hem ligt, dacht ik, maar je weet maar nooit! Misschien heeft hij er wel spijt van dat ze uit elkaar zijn.

Ik denk tientallen keren per dag aan hem. Zal ik contact opnemen, of niet. Een etentje voorstellen, of niet. Samen kof-fiedrinken, of niet. Mijn liefde bekennen, of niet. De afgelopen anderhalf jaar zagen er voor mij zo uit. En waarom heb ik zulke stomme gedachten?’

‘Wat voor stomme gedachten?’

‘Ik denk bijvoorbeeld: *zou het leuk zijn om in zijn algoritme voor te komen?* Vind je dat niet raar? Dat is toch niet normaal?

Big data worden immers altijd gevormd door de voorkeuren en de gewoontes van een persoon. Wanneer je bijvoorbeeld een film of kledingstuk zoekt, krijg je meteen te zien wat jij leuk vindt. Ik denk dan dat het geinig zou zijn als ik ook in de *big data* van die jongen opduik. Vind je dat niet stom?’

Seohyuns fantasie is schattig.

‘Vertel me eens. Verdenk je iemand van een stille verliefdheid op jou?’

Seohyun lijkt in de war door de vraag.

‘Op mij? Iemand heeft me weleens zijn liefde verklaard, ja, maar... op dit moment? Ik denk het niet.’

Ik aarzel even voor ik verderga.

‘Is het ooit bij je opgekomen dat de jongen die jij leuk vindt, jou ook leuk kan vinden? Gewoon, dat je niet van elkaar weet dat je op elkaar valt.’

Ze kijkt me even verbluft aan en maakt dan een wegwerpgebaar.

‘Die jongen verliefd op mij? Goed, hij doet ontzettend cool tegen me. Maar zo doet hij tegen iedereen.’

‘Maar, Seohyun, het is prima om blijk te geven van je verliefdheid. Niemand zal je erom veroordelen.’

‘Dat durf ik niet!’

‘Seohyun, ik geef je een cadeautje van chocola dat bij jou past.’

‘O, dat is leuk.’

‘Dit is pavé au chocolat.’

Ik pak een rechthoekig, smeüig stuk chocola uit de uitstallkast naast de tafel en overhandig Seohyun een – eveneens rechthoekig – wit schoteltje met de zwarte chocola erop.

Seohyun steekt haar enthousiasme niet onder stoelen of banken en stopt het stuk in zijn geheel in haar mond.

‘Wauw, dit is mijn favoriete chocolade. Het witte poeder is heerlijk, zeg. Bedankt!’

‘Het is pavé au chocolat, bestrooid met kokospoeder. *Pavé* is Frans voor baksteen. Je giet de chocola in een vierkante

vorm, laat het uitharden en strooit het poeder eroverheen. Vind je het, ondanks de naam, niet heerlijk zacht? Smelt het niet in je mond?’

‘Ja. Dat klopt!’

Bij Seohyuns verhaal moest ik van meet af aan al denken aan pavé, een chocoladesoort die bekend staat om haar naam, die in tegenstrijd lijkt met haar zachtheid. Pavé wordt gemaakt zonder bloem, door chocola en slagroom net zo lang te mixen tot het stijf is. Temperen is niet nodig, dus deze chocola is relatief eenvoudig te maken.

‘Jouw hart is tot een smeug hoopje gesmolten, maar op een bepaald moment zijn jouw gevoelens in een sleur terechtgekomen, waarna ze zijn verhard. Algauw dacht je: *dit gaat niet lukken*. Waarna die gevoelens zijn ondergesneeuwd als op een gure winterdag,’ vervolg ik mijn verhaal. ‘Mag ik iets gedurfd tegen je zeggen, Seohyun?’

‘Hoezo? Wat dan?’ vraagt ze verschrikt.

‘Nou, jullie hebben zeker wel gevoelens voor elkaar, maar die gevoelens zijn niet zichtbaar voor de ander.’

Begrijpt Seohyun de hint? Ze lijkt meer aandacht te hebben voor mijn zachte chocola dan voor mijn woorden. Liefde lijkt op dit moment van ondergeschikt belang voor haar.

Ze verlaat de winkel met een flinke lading pavé au chocolat.

Mijn hint aan Seohyun kwam niet uit de lucht vallen. Een paar dagen eerder was er namelijk een andere klant op bezoek geweest.

‘Ik ben nog steeds bang om weer verliefd te worden,’ vertelde hij me, ‘en tegelijk maakt het me verdrietig dat het niet gebeurt.’

Daarom klonk Seohyuns verhaal mij zo bekend in de oren. Dat was omdat Jinyoung mij iets vergelijkbaars verteld had.

‘Ik vind een jongere studente bij de persvereniging leuk. Ben ik verliefd? Het zit me dwars. Ik wil steeds met haar praten, maar ik pak het te voorzichtig aan, vrees ik.’

‘Waarom?’

‘Ik heb vijf jaar een relatie gehad met mijn ex-vriendin. Uiteindelijk is het uitgegaan omdat zij vreemdging toen ik in dienst zat. En sindsdien ben ik bang om weer verliefd te worden. Ik vind die studente leuk, maar ik weet niet of ik die gevoelens serieus moet nemen en ooit weer met hart en ziel van iemand kan houden.’

‘Ben je bang om verliefd te worden vanwege een mislukte relatie?’

‘Ja. Ik ben nog niet eens begonnen, maar nu al bang. Ik denk voortdurend aan haar. Daar komt nog bij dat ik er geen idee van heb hoe zij over mij denkt.’

‘Je geeft het al op, begrijp ik, voordat je een poging hebt gewaagd? Waar ben je bang voor? Je moet beseffen dat het geen wetmatigheid is dat je je brandt aan een nieuwe liefde, alleen omdat dat bij de vorige gebeurd is.’

Jinyoung had geglimlacht.

‘Ik weet het, ik weet het, maar het gáát gewoon niet.’

Hij zuchtte.

‘Toch kan ik niet stoppen met het maken van oogcontact. Ik denk dat ik haar daardoor nog leuker ben gaan vinden. Ik zie haar geregeld op de campus. Bij de vereniging zit ik vooraan en als ik achteromkijk, kijkt ze mij toevallig ook steeds aan. En als ik niet wegkijk, houdt zij mijn blik ook even vast.’

‘Waarom doet ze dat, denk je?’

‘Jij denkt natuurlijk dat zij dezelfde gevoelens heeft, maar het zou ook kunnen dat we simpelweg per ongeluk naar elkaar kijken. Ze is zo schattig!’

‘Hoe zou het zijn als zij als eerste haar liefde aan jou bekende?’

‘Tja, enerzijds zou dat natuurlijk geweldig zijn, maar anderzijds zou ik denk ik spijt hebben dat ik niet als eerste de stoute schoenen aan had getrokken. Toch zou ik er wel mee kunnen leven, als zij als eerste haar liefde zou verklaren. Misschien dat ik dan de moed vind om weer lief te hebben.’

‘Dus je bent nog steeds bang?’

‘Ja. Want ik vond mijn vorige relatie heel leuk. Maar het bedrog heeft een diepe wond geslagen.’

‘Heb je je nieuwe vlam ooit blijk gegeven van je verliefdheid?’

‘Ja, aan het begin van het schooljaar, toen we elkaar tegenkwamen op de campus. Ze kwam naar mij toe en ik zei per ongeluk iets geks.’

‘Wat dan?’

“Ik heb je gemist!” zei ik, een beetje te enthousiast.

“Huh?” zei ze. “Hé, lang niet gezien! Hoe gaat het met je?”

Wat denk je, reageerde ik overdreven? Ik meende het wel, en zij was ook even in de war. Maar vervolgens deed ze alsof het iets was wat ik zomaar zei. Terwijl ik haar toch echt gemist had.’

Ik luisterde naar Jinyoungs woorden, knikte, keek hem toen recht in de ogen en vroeg: ‘Mag ik wat passende chocolaatjes aan je geven, Jinyoung?’

‘Eh, natuurlijk! Lekker.’

‘Houd je van alcohol?’

‘Ik drink soms te veel, vooral wanneer ik zit te peinzen.’

‘Dit zijn whisky-bonbons.’

Ik pakte een bonbon in de vorm van een miniatuur-wijnfles en overhandigde hem aan Jinyoung. Zulke bonbons worden gemaakt met verschillende vullingen, zoals likeur en noten.

De eerste alcohol die ik dronk, zodra ik negentien was geworden, kwam uit zulke bonbons. Ik herinner me nog goed dat mijn ouders een doos whisky-bonbons hadden gekregen. Ik sprak met mezelf af om die soldaat te maken zodra ik volwassen was. Ik trok de doos meteen open toen de klok middernacht sloeg en daarmee mijn leven als volwassene inluidde. Met de hals van zo’n wijnflesje naar beneden wijzend beet ik in de chocola en dronk ik de bonbon in één teug leeg. Ik grimaste bij de bittere smaak van de alcohol, weet ik nog, en nam vlug een hap van de zoete chocola.

Dat was mijn eerste kennismaking met de volwassen smaak van de wereld. Als chocolatier is het combineren van mijn product met diverse drankjes een hobby van me geworden.

‘*Bon* is Frans voor goed. Dus, met bonbon is alles wel gezegd, toch? Zou het niet zonde zijn dit lekkers te missen? Chocolade met whisky! Is dat niet opwindend? Chocola met alcohol is een goede combinatie. Van chocola wordt gezegd dat het ontgiftende eigenschappen heeft. Dat maakt de inhoud minder erg, toch? Als je bang bent voor wat erin zit, kun je niet van de rijke smaak van de whisky genieten. En, Jinyoung, je weet al helemaal niet wat je gaat aantreffen in de volgende liefde waar jij zo bang voor bent.’

Ik weet niet hoe verliefden die ver uit elkaar hetzelfde pad bewandelen en dezelfde snelheid aanhouden, elkaar ooit tegen moeten komen.

Deze korte tekst krabbelde ik op een post-it en plakte die op de muur waar al een wirwar van briefjes met zulke notities hing.

Ik hoopte dat hun liefde eindelijk zou opbloeien, omdat het lot bepaald had dat hun paden elkaar op deze plek kruisten.